

[Finn Poulsen.]

format, løses i samme sekund, man skaffer muligheder for en væsentlig forøgelse af udbuddet.

Det er efter disse principper, at husleje-politikken skal dirigeres, og det er naturligvis svært for den højtærede boligminister og den høje regering, for det er jo helt andre principper, der hidtil er arbejdet efter. Men jeg vil hævde, at denne boligpolitik er social. Den har det samme formål, nemlig dette at skabe mulighed for et frit boligmarked for hele befolkningen, så den kan få de boliger, der svarer til den enkeltes økonomiske forhold. Den er social. De problemer, man gør sociale i dag, svinder ind. Selvfølgelig vil der altid være et socialt problem inden for boligområdet. Det er vi klar over, og vi er villige til at støtte det, men den placering, man i øjeblikket inden for boligpolitikken har givet det sociale, er jo helt overdimensioneret.

Jeg manglede altså en konklusion i den højtærede boligministers redegørelse. Jeg manglede disse betragtninger over holdbarheden af de principper, der hidtil har været fulgt. Jeg har forsøgt at give dem. Jeg mener ikke, at vi kommer nogen vegne, hvis vi fortsætter i de baner, man hidtil har fulgt. Jeg mener, at det er helt påkrævet og afgørende nødvendigt nu at gå i gang på én gang på de tre områder, jeg har nævnt, huslejeudligningen, frigivelsen af byggeriet og en hensigtsmæssig begrænsning af den offentlige aktivitet i forbindelse med en almindelig økonomisk politik, der for alvor gør et forsøg på at dæmme op for inflationen. Det forekommer mig, at regeringen på dette som på visse andre politiske områder er gået i defensiven, er passiv. Kan det lykkes ved denne debat at vække regeringen til dåd, er formålet foreløbig nået.

Else-Merete Ross: Baggrunden for den forespørgselsdebat, som de to oppositionspartier har rejst, er, så vidt jeg kan bedømme, dels at man ønsker at tækkes den latente utilfredshed, der hersker over, at bolig-mangelen endnu 18 år efter krigen ikke er afsluttet, dels at man bebrejder regeringen, at byggeaktiviteten er opretholdt på så højt et niveau, at det har været en stærkt medvirkende årsag til det voksende valutaunderskud. Der er måske lydhørhed over

for begge klagepunkter, men jeg må alligevel advare imod, at man forsøger at tækkes på begge fronter.

Lige fra boligministeriet blev oprettet i 1947, er de forskellige boligministre uanset partifarve blevet mere eller mindre skældt ud. Det samme gælder folketinget. Både ydre og indre forhold har været medvirkende til boliglovenes siksakkurs, som er højst uheldig for planlægningen. Man kan uddrage den lære af det skete, at et boligprogram, der kan virkeliggøres, ikke er noget, en regering eller et folketing kan vedtage uden sammenhæng med landets økonomi, forbrugsvaner og erhvervsstruktur. Vi må erkende, at vi har sat for stærkt ind på for mange områder på én gang. Efter et år med et underskud på 1½ milliard kr. i det løbende valutaregnskab er det indlysende for alle, at vi ikke magter at fortsætte på samme høje niveau på alle områder.

Boligbyggeriet er siden 1958 steget med ca. 50 pct. I løbet af det sidste femår er industriens investeringer gået op til ca. det tredobbelte, fra ½ til 1½ milliard kr. Det offentlige byggeri, især til uddannelsen, er steget kolossalt. Vi kan ikke magte alt det på én gang. Vor byggekapa-citet er ikke stor nok til i ønskeligt omfang at dække alle områder. På længere sigt må det være en opgave at forøge byggekapa-citeten gennem inddragning og omskoling af ny arbejdskraft og uddannelse af ufaglærte. På kortere sigt bliver vi nødt til at skære byggeriet noget ned. Hvad skal vi give førsteprioritet her? Det er en menneskeret at have en bolig, men efterhånden har vi også den opfattelse, at det er en menneskeret at få en uddannelse. En forudsætning for begge dele er selvfølgelig et veludbygget erhvervsliv. Derfor vil det være rimeligt at tilgodese disse former for byggeri i et rimeligt indbyrdes forhold.

Under påvirkning af den bolig-mangel, som er ubestridelig i de større byer, hænder det, at folk i diskussionens hede påstår, at der kun bygges et ringe antal lejligheder, men det er jo ikke tilfældet, tværtimod er for meget sat i gang. Nu er det jo ikke på-begyndelsen, men fuldførelsen af byggeriet, der virkelig betyder noget. Rent økonomisk betyder det kolossalt meget, at byggetiden bliver så kort som muligt.